Este, desigur, ceva adevărat în această obiecţie. Monitorii sunt în general plicticoşi şi funcţia lor e să umble todeauna pe urmele creatorilor. Este, de asemenea, adevărat că, nu propunându-i să înfăţişeze anumite caractere etnice, dobândeşte creaţia răsunetul ei esenţial uman; ci, în pofida acestor intenţii, prin reacţia nealterată a sufletului, prin vibraţia lui directă în faţa lumii. Recunoaştem. Şi nu în intenţia de a impune aci creatorilor un program semnalăm aceste gânduri.

Dar nu e mai puţin adevărat alt lucru. Că, pentru a reuşi, orice creaţie are nevoie de aderenţe în spiritul mulţimii, că aceste aderenţe sunt create ele însele şi că există un fel de locuri comune spirituale, în care cei ce primesc se regăsesc şi regăsesc pe cei care creează. Fără de ele, opera creatorilor riscă să rămână oarecum fără răsunet. Aceasta nu înseamnă că cei care creează nu pot sparge aceste tipare de aşteptare, şi nu izbutesc chiar uneori, să-şi atragă ascultătorii după ei, în alte cadre de înţelegere a lumii. Asemenea izbânzi există şi sunt adevărate aventuri ale fiinţei naţionale. Alteori, aceste locuri comune există, dar nu sunt încă revelate. Şi atunci, răsunetul lor întârzie în mintea ascultătorilor. E cazul „precursorilor".